

Somnis coreogràfics

Quan el passat dia 15 de febrer Pilar Pedraza anunciava la creació del Centro Coreogràfico Nacional, que tindrà la seu al País Valencià, llançava un raig d'esperança sobre el món de la dansa.

La darrera edició de Dansa València, que es va celebrar en aquesta ciutat entre els dies 17 i 20 de febrer d'enguany, ha demostrat una vegada més que el món de la dansa a la ciutat del Túria ocupa una plaça de relativa transcendència. Aquesta art escènica, que no ha rebut mai la consideració deguda, ha viscut, des de sempre, eclipsada per d'altres disciplines artístiques més atractives i intel·ligibles des del punt de vista d'una massa de públic que busca principalment diversió sense complicacions ni hermetismes. La dansa no viu en l'actualitat dies de glòria, però tampoc no pateix, tot cal dir-ho, les penúries de la recessió que han assetjat altres àmbits. Les 27 companyies que es van presentar a la present edició del certamen de Dansa València, com també la mostra de satisfacció que van expressar els seus organitzadors per l'èxit aconseguit enguany, han constituït un bon tast de la situació d'aquest sector.

Amb la presentació de la setena edició a la premsa el passat dia 15 de febrer, la consellera de Cultura, Pilar Pedraza, feia pública la que probablement seria una de les grans notícies de l'any: la creació del Centro Coreogràfico Nacional, d'àmbit estatal però que estarà situat al País valencià.

Ja hi havia hagut intents anteriors autonòmics per part del Centre Dramàtic de la Generalitat valenciana de crear una entitat que focalitzara, dinamitzara i fomentara les activitats relacionades amb la dansa. Però el projecte, del qual va ser director Antoni Tordera i directora artística Rosángeles Valls, directora també de la companyia Ananda Dansa, va sobreviure durant dos anys, el 1991 i 1992, amb un pressupost d'almoïna. En 1993 era imprescindible incrementar els 7 milions anuals destinats a alimentar aquest centre si es volia que aquesta iniciativa continuara en vida, si més no vegetal. Per aquesta raó, i tenint en compte que l'àrea de cultura està molt

ARXIU

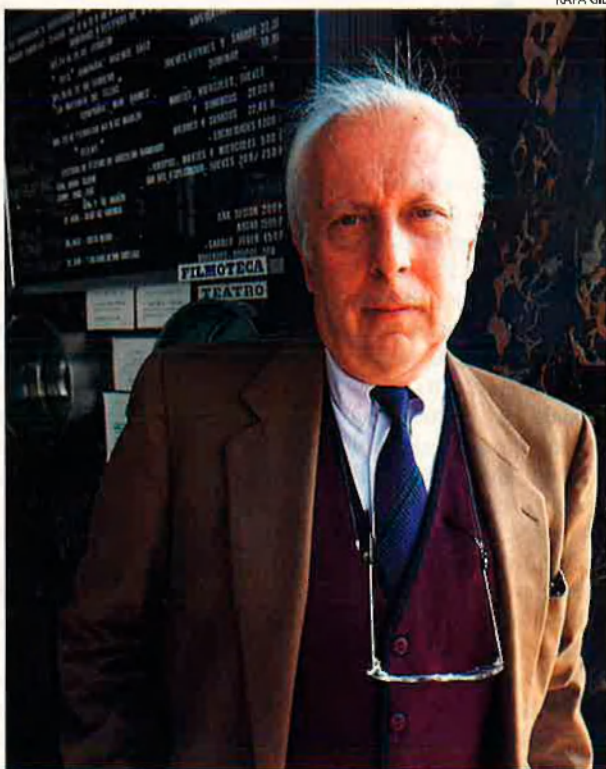
La dansa contemporània. Un art sinuós i difícilment apreciat pel gran públic.

afectada per la recessió econòmica, es va optar per desintegrar el centre. "Tot i que la iniciativa pública havia de donar suport al món de la dansa, artísticament no pagava la pena continuar treballant en el projecte a causa de la manca de pressupost", declara Rosàngeles Valls.

Ahora, es presentava un informe al Ministeri de Cultura i a la Conselleria de Cultura que exposava la possibilitat de fundar un centre coreogràfic a gran escala que abraçara, com a organisme estatal que havia de ser, la dansa a l'estat espanyol. L'informe va rebre una càlida acollida per part del Ministeri perquè, com afirma Valls a EL TEMPS, "la valenciana era l'única autonomia que s'havia compromès veritablement a un projecte d'aquesta mena i perquè València, des de feia 7 anys, promovia la dansa amb el festival d'hivern de Dansa València".

Sagunt, centre de la dansa. D'acord amb la política descentralitzadora que el Govern de Madrid duu a terme en els darrers temps, es va decidir que el projecte s'ubicaria al País Valencià. De fet, els tres grans punts que polaritzen aquesta disciplina a l'estat espanyol són Madrid, Barcelona i València. Segons declaracions a aquest mitjà de Josep Maria Morera, director general de Promoció Cultural de la Generalitat valenciana, "si s'instal·lava a Madrid, el desequilibri era evident i, a més, el Govern no respondria a les noves tendències descentralitzadores. A Barcelona, igualment, perquè allà ja tenen institucions i una infraestructura vàlida. A València, en canvi, no hi ha actualment cap organisme que estiga destinat específicament a la dansa."

D'altra banda, Morera proposava la ciutat de Sagunt com a possible destinació del Centre. Les raons eren ben clares i els arguments justificats. Situar-lo a Sagunt representava secundar el corrent descentralitzador. Però la tria d'aquesta població anava més enllà. "Un centre d'investigació, producció i concentració", com ha volgut definir Morera el projecte, "ha de tenir una relació amb la població que l'acull. Cal crear igualment una atmosfera perquè els professionals s'hi identifiquen i es troben a gust. La població ha de tenir un encant especial que haurà de ser completat per la presència del Centre. No puc imaginar, per exemple, un centre coreogràfic a la Plaça de l'Ajuntament de València."

RAFA GIL

Josep Maria Morera, director general de Promoció Cultural. El Centro Coreogràfic Nacional, amb la seua presència, afavorirà la dansa contemporània a València perquè es produirà una mena de "sinergia per exudació".

El futur coreogràfic valencià. "L'acord es podria signar d'ací a un parell o tres de mesos -afirma Morera-, i el projecte podria començar a funcionar, si tot va bé, cap al 1995."

La pedra angular -la qüestió del finançament- encara no s'ha fixat. Probablement, el futur Centre tindrà una infraestructura que posaria a disposició la Generalitat valenciana amb el finançament del Ministeri de Cultura. "O, en el pitjor dels casos, seria finançat d'una manera mixta per la Conselleria de Cultura i el Ministeri", declara el director general de Promoció Cultural. "Però tot això encara ho haurem de veure."

Això no obstant, tot i ser un organisme estatal, la dansa a València i les seues companyies es veuran afavorides tan sols per la presència i la proximitat del Centre. Segons ha al·legat Morera, la presència d'aquest institut coreogràfic a Sagunt produirà efectes multiplicadors i dinamitzarà la dansa al País Valencià. "El contacte és multiplicador i, ben segur, que generarà una mena de 'sinergia per exudació'. Amb aquestes paraules definia Morera els efectes i repercussions de tenir a menys de 30 quilòmetres de València, capital de la dansa durant el mes de febrer, aquest institut "d'alt rendiment".

Ara, només cal esperar la realitat d'aquests somnis coreogràfics, perquè, segons Valls, "si alguna cosa d'avantguardista té València és la dansa contemporània".

Eliseu T. Climent